

AMANDA
REYNOLDS

LIIKAA VALHEITA

LUULETKO TIETÄVÄSI TOTUUDEN
SIITÄ YÖSTÄ?

Liikaa valheita

AMANDA REYNOLDS:

Liian lähellä (2017, suom. 2022)

AMANDA REYNOLDS

LIIKAA
VALHEITA

Suomentanut englannin kielestä Mila Lahdenpohja

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Lying to You

Copyright © 2018 Amanda Reynolds

First published in 2018 by WILDFIRE

An imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomenkos: Mila Lahdenpohja

Kannen kuva: iStock

Kansi: Jatta Hirvisaari / Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-819-3

Painettu EU:ssa

Dorothylle ja Vincentille – kirjoittajille ennen minua

*Valheista pahimpia ovat ne, joita kerromme itsellemme,
sillä meillä on yllin kyllin aikaa vakuuttua siitä,
että ne ovat totta.*

Jess

Sunnuntai, 4. joulukuuta 2016 (aamu)

Pirtsakka soittoääni kajahtelee pikkuisessa kaksiossani, löytää tiensä tajuntaani ja asettuu silmiäni taakse yhteen pisteeseen. Siistelen näyttöä ja yritän nähdä, onko se mutsi ja sen myötä kaaos, jota en halua päästää todellisuuteeni, mutta numero on minulle vieras. Mutsi saattaa toki soittaa toisesta puhelimesta, mutta kuukausittaiseen velvollisuuspuheluun on vielä pari viikkoa, eikä hänelle yleensä jää sunnuntaipäivistä mieleen paljoakaan. Jään epäröimään, ja puhelin hiljenee, mutta vastaan, kun se alkaa soida uudelleen.

”Jess? Sinäkö siellä?”

En ole puhunut Willin kanssa yli vuoteen, itse asiassa melkein kahteen, mutta tunnistaisin hänen äänensä missä vain. Veljeni puheen nuotti on entistäkin selkeämpi puhelimesta, samanlainen kuin kaikilla paikassa, jossa kasvoimme, vokaalit venyvät ikään kuin sanojen lausumisessa ei tarvitsisi suotta hoppuilla, kotopuolessa aika ei ole samalla tavalla luksusta kuin täällä Lontoossa.

”Joo, minä täällä.”

”Oletko yksin?” Will kysyy.

”Mistä sait numeroni?” vastaan, välittämättä hänen kysymyksensä.

”Mutsin osoitekirjasta”, Will kertoo ja keskeyttää sitten paa-saukseni siitä, kuinka mutsi ei sitten osaa pitää mitään salassa. ”Jess,

kuuntele, minulla on sinulle huonoja uutisia. Ikävä kertoa tästä, mutta mutsi nukkui pois eilen illalla.”

”Onko hän siis *kuollut*?”

”On.” Willin ääni kuulostaa kuivan asialliselta. ”Hän oli lyyhistynyt kadulle pubin eteen.”

Nousen ylös, harpon kolmella askeleella ikkunaan ja tuijottelen ihmisten ja autojen virtaa kaksi kerrosta alapuolellani. Se on tasainen jopa sunnuntaiaamuna.

”Jess, oletko vielä siellä?”

Hutera keittiön tuoli iskeytyy seinään takanani, kun istun uudelleen alas. Keinuttelen tuolia edestakaisin, näpäytän läppärin näppäintä, jotta näyttöön syttyy valo. Se on kirkas, mutta en pysty tarkentamaan katsettani. ”Joo, täällä ollaan.”

”Oletko kunnossa?”

”En tiedä, oletko itse?”

”Olen, mutta tarvitsen sinua täällä. Tule niin pian kuin pystyt.”

Vasta nyt tajuan, että olen lysähtänyt kasaan tuolillani, ja suoristan selkäni. ”En voi, Will. Tiedät sen kyllä.”

”Jonkun täytyy panna paikat kuntoon”, Will sanoo ikään kuin vastuunjako olisi jo päätetty. ”Se tyyppi ei vaivaa sinua enää, jos se sinua huolettaa. En anna hänen tehdä mitään.”

”En minä sitä”, sanon aivan kuin voisin sivuuttaa Willin huolet, ja omani, ihan tuosta vain. ”Minulla on vastaanottoja, asiakkaita... kerroinko jo, että sain uuden työpaikan? En voi ottaa vapaata ihan tuosta vain. Tärkeitä juttuja. Olen koulutettu psykoterapeutti, ja käyn potilastyön työnohjauksessa. Tapaamme ohjaajani kanssa kerran kahdessa viikossa. Se on osa tutkintoa. En voi vain...” Toisessa päässä on hiljaista. ”Eikö mutsia oikeasti enää ole?”

”Tiedän, että sitä on vaikea sulattaa, mutta ei. Hän on poissa.”

”Milloin hautajaiset pidetään?”

”En tiedä, joskus viikon päästä? Mutta sinun pitää tulla heti kotiin. Täällä on vaikka mitä tekemistä... kämppä ja lomakkeita pitää täyttää... Tiedät, ettei minusta ole sellaiseen.”

”Tulen hautajaisiin, tietenkin, mutta...”

Will ei kuuntele, sanoo vain, etteivät hänen asiakkansa voi jäädä odottelemaan töitä, jotka häneltä on jo tilattu. Pitää ajaa nurmikkoja ja kaataa puita. Kyllä, talvellakin. Hänen tunnollisen työntekijän tekosyynsä ovat yhtä huonoja kuin minunkin, ja hän sentään asuu aivan nurkan takana, kun minä puolestani olen reilusti yli sadan kilometrin päässä. Will muistuttaa, että hänellä on lapsi, yksivuotias, hampaatkin puhkeamassa, ja Becky on täyspäiväisesti töissä.

”Tarvitsen sinua täällä, Jess. Ole kiltti ja tule kotiin.”

Tiedämme molemmat, etten sano hänelle ei, mutta yritän löytää muita ratkaisuja.

”Entä Mick ja Tony? Eivätkö he voi auttaa?”

”Ovat edelleen muissa maisemissa.”

”Vankilassa vai?” kysyn ikään kuin isovelikaksoset voisivat olla muutenkin ”muissa maisemissa”.

”No ei, kun maailmanympärimatalla. Haloo, Jess. Totta kai vankilassa.” Will huokaisee. ”He yrittävät saada poistumisluvan hautajaisiin, mutta saavat maksimissaan muutaman tunnin. Sellainen varoitus muuten, että kämppä on hirveä läävä. Mutsi aika lailla luovutti sen suhteen lähtöni jälkeen.”

”Ei kai sitten muu auta, minun on ilmeisesti pakko tulla sinne?”

”Ei sinun *pakko* ole, mutta olisi todella kiva, jos pääsisit.”

”No, minä tulen.”

”Mahtavaa. Kerro, mihin junaan hyppäät niin tulen hakemaan sinut asemalta.” Will on hetken hiljaa ennen kuin kysyy: ”Sopiiko se? Tiedän, ettemme ole nähneet pitkään aikaan, eikä tänne tuleminen ole sinulle helppoa, mutta en päästä sitä tyyppiä lähellesi. Voit luottaa minuun.”

”Joo totta kai se sopii”, sanon. ”Nähdään huomenna.”

Jess

Maanantai, 5. joulukuuta 2016 (lounasaika)

Katson puhelintani kolmatta kertaa, kun huomaan junan kaukaisuudessa, matkustajien aalto siirtyy eteenpäin ruuhkaisella laiturilla. Liityn ihmisjoukkoon ja toivon, että Will on nähnyt viestini, vaikkei olekaan vaivautunut vastaamaan. Lähetin viestin häthätää taksin takapenkiltä. Sitten soitin töihin.

Olin toivonut voivani jättää viestin työpaikan vastaajaan, mutta pomoni vastasi puhelimeen välittömästi, ärtymys vaihtui hetkessä suruvalitteluihin, ja pomo neuvoi ottamaan niin paljon aikaa itselleni kuin tarvitsin. Olisin halunnut oikaista häntä ja sanoa, että olen ihan kunnossa, ei tässä niinkään surua tunne, arki vain meni vähän sekaisin, mutta se olisi kuulostanut väärältä jopa omassa päässäni, enkä halunnut pomon muuttavan mieltään vapaa-ajan suhteen. Kaipa se oli ymmärrettävää olettaa, että olisin järkyttynyt tällaisesta uutisesta, mutta mutsi ei ollut sellainen, jollainen äidin ajatellaan olevan, enkä ole nähnyt häntä kymmeneen vuoteen. Tunteista on vaikea saada selkoa, saati sitten puhua niistä.

Raahaan laukkuni junaan ja heivaan sen matkatavarahyllylle, jännitän jalkojani junan lähtiessä liikkeelle ja työnnän vatsassani vellovan pahoinvoinnin aallon mielestäni. En ole varannut istumapaikkaa, ja juna on aivan täynnä, mutta minua ei haittaa seistä, pidän siitä itse asiassa enemmän kuin istumisesta, kylmää ilmaa vuotaa sisään

haljenneesta ikkunasta, ja vessakin on tarvittaessa ihan lähellä. Olisi pitänyt ostaa lippu edellisenä iltana, mutta korkkasin sen sijaan viinipullon ja kohotin maljan jos toisenkin mutsin muistolle.

Ensimmäisen tunnin jälkeen junassa on hiljaisempaa. Asetun istumaan lähelle laukkuani, ei sillä että nuhruisessa putkikassissa mitään arvokasta olisi, parit vaihtovaatteet ja paras pukuni, onneksi se on riittävän tumma hautajaisiin. Kiedoin takin mustien korkkareideni ympärille, samojen korkkareiden, jotka ostin ennen oikeudenkäyntiä ajatellen, että minun pitäisi näyttää fiksulta valamiehistöille. Päädyin lopulta laittamaan matalapohjaiset kengät niin kuin James neuvoi. Viimeksi pidin korkkareita työhaastattelussa, vaikka olin kylä älyttömän ylipukeutunut, kaikki muut saapuivat paikalle farkuissa tai kollareissa. Sainpahan sen ansiosta työpaikan. En ole ehtinyt sovittaa hautajaisasuani, mutta en ole lihonut, korkeintaan laihtunut. Ehkä alan pitää parempaa huolta itsestäni sitten kun tulen takaisin, syön enemmän ja juon vähemmän, mutta vaikka kuvittelen jo itseäni ostamassa ruoka-aineet tuoreina, tiedän etten kuitenkaan osta. En ole koskaan laittanut ruokaa alusta asti itse, enkä edes tietäisi mistä aloittaa.

Vilkaisen kanssani saman pöydän ääreen ryhmittyneitä matkustajia: iäkkäämpi pariskunta samanlaisissa anorakeissaan ja vasemmalta puolellani nainen, jonka on pakko olla suunnilleen mutsin ikäinen. Naisella on mustat hiukset, ja ne näyttävät vastaföönatuilta, näteiltä ja huolitelluilta, täysin mutsin likaisen blondin vastakohdalta. Mutsi värjäsi hiuksensa joka neljäs tiistai peittääkseen suvussa kulkevan punaisen värin. Tai niin hän ainakin ennen teki. Minulla ei ole hajuakaan, minkä väriset hänen hiuksensa olivat viime viikolla tai viime vuonna. Jotenkin vuosi poissa vain venyi kymmeneksi, mutta ei mutsi koskaan ehdottanut tulevansa kylään, enkä minä todellakaan aikonut palata kotiin. Haron sormiani takkuisten kiharoideni läpi ja tajuan samassa, etten pakannut mukaan suoristusrautaa tai hiustenkuivaajaa.

Tähyilen joulukuisen päivän harmauteen, painan kasvot lähelle ikkunaa ja katson loittonevia toimistotornitaloja. Lähdin Lontoosta viimeksi... on siitä ainakin viisi vuotta. Karkea viikonloppu

naimisissa olevan miehen kanssa, joka itki lauettuaan ja alkoi sitten selostaa, kuinka paljon rakasti vaimoaan. Taistelun äkillistä paniikkia vastaan, hengitys muuttuu puuskutukseksi niin, että ikkunan lasi huurtuu, ja joudun pyyhkimään kosteuden pois kämmenelläni. Rakennukset katoavat, tilalle aukeaa vihreää ja mudanruskeaa lakeutta, taivas on melkein valkoinen. Värähdän kuvitellessani kaukaisuuteen kiitävää junaa, loputonta syöksyä tyhjyyden harsoon. Kiedon takkini ympärilläni ja nojaudun pois päin vieressäni istuvasta naisesta ja hänen täydellisestä hiuspehkostaan, kunnes eteenpäin kiitävän junan hypnoottinen rytmi hyökkyy ylleni. Kuva mutsista viimeisessä kaatokännissään pyörii päässäni jatkuvana uusintana, pilakuvanomaisena ja epämiellyttävänä, junaraiteen kolinan ja takaani kuuluvan musiikin jumputuksen tahtiin. Jostain syystä minua häiritsee erityisesti se, etten tiedä, olivatko mutsin hiukset vaaleat, punaiset vai harmaat, ja tuo mitätön yksityiskohta vie ajatukseni kaikesta muusta. Soitin hänelle viiden minuutin puhelun kerran kuussa, joskus lyhyemmänkin, ja vihasin jokaista sekuntia.

Junan hidastaessa seuraavalle asemalle puhelimeni surisee äänekäästi. Liu'utan äänet nolliin ja luen työnhajaajani sähköpostin. Viime tapaamisellamme olin tolaltani ja pettynyt hänen minun puolestani tekemäänsä päätökseen. Tiedän hänen pitävän sitä parhaana mahdollisena ratkaisuna, mutta en pysty aloittamaan taas alusta ja ruotimaan menneisyyttäni uuden tuntemattoman ihmisen kanssa. Kerroin ohjaajalleni kaiken, koko totuuden, eikä sekään riittänyt. Hän muistuttaa minua viimeisestä tapaamisestamme, joka on tämän kuun 13. päivä. Haluaisin mennä, mutta olen hänelle vihainen. Hän petti luottamukseni ihan niin kuin kaikki muutkin. Vastaan, tosin vain lyhyesti, ja kerron äidin kuolemasta ja että yritän päästä viimeiseen tapaamiseemme, mutta jos se osuu hautajaisten kanssa päällekkäin, aikaa pitää siirtää.

Kaikki suunnitelmani ovat jäissä ainakin toistaiseksi.

Kuusi kuukautta sitten...

Ohjaustapaaminen 1: Jessica Tidy, tiistai 21. kesäkuuta 2016

(Jessica Tidy, kutsumanimeltään Jess, ikä 26, otti yhteyttä sähköpostitse viime viikolla. Vastavalmistunut terapeutti, pitää vastaanottoa Lontoon keskusta-alueella. Tapaamisen aiheena oli työnohjauksen tavoitteet.)

Muistiinpanot tiedostossa 718/16

Tapaaminen nauhoitettu, alla litterointi oleellisin osin (lyhennettynä)

- Jess: Voitko kutsua minua Jessiksi? Kukaan ei kutsu minua Jessicaksi, ei edes äitini.
- Minä: Totta kai. Kertoisitko, Jess, miksi päätit palata koulun penkille ja kouluttautua terapeutiksi?
- Jess: Mielestäni kerroin kaiken sähköpostissani.
- Minä: Kyllä, ihana viesti. Sellainen jutusteleva.
- Jess: Anteeksi, vahvuksiini ei kuulu sellainen...
- Minä: Ei, älä nyt ymmärrä väärin, pidin siitä kovasti. En enää ota paljoa ohjattavia, olen osittain eläkkeellä ja valikoin asiakkaita huolellisesti, mutta en vain voinut olla tapaamatta sinua.

Ansioluettelosi on todella vaikuttava. Mielestäni on hienoa, että aloitit aivan nollasta, kävit korottamassa arvosanojasi, jotta pääsit hakeutumaan psykoterapeutin koulutukseen. Ohjauksesta taisit ehdottaa tapaamisia kahden viikon välein?

Jess: Kyllä, ja haluaisin kysyä maksusta ennen kuin aloitamme. Minulla ei nimittäin ole tällä hetkellä hirveästi ylimääräistä.

Minä: Me keksimme kyllä jotain. On se vain hirveän kallista täällä Lontoossa. Ja koulutuskin maksaa... sinähän maksoit sen itse, eikö niin?

Jess: Kyllä, olin tarjoilijana, siis ennen kuin minusta tuli terapeutti. Myös opintojen ohessa.

Minä: Omanlaista terapeuttina toimimista sekini.

Jess: Kyllä todellakin. Sitä kuulee kaikenlaista.

Minä: Voisin kertoa vähän itsestäni ja työskentelytavoistani. Sitten voit kertoa, olenko mielestäsi sinulle sopiva ohjaaja.

Jess: Ai! Minä luulin, että se oli jo selvää. Tai siis... tiedän, että haluan sinut ohjaajakseni. Olet paras. Tein vähän taustatutkimusta.

Minä: Miksi olet sitä mieltä, että olisin paras vaihtoehto?

Jess: En tiedä, verkkosivustasi tuli sellainen olo.

Minä: Eivätkö työkaverisi ole tarjoutuneet ohjaajiksesi?

Jess: Kysyin kyllä, mutta kaikki ovat hullun kiireisiä, ja ajattelin, että olisi parempi nähdä jotakuta töiden ulkopuolelta. Pomoni on ääliö. En luottaisi häneen enkä ymmärrä, miten hän saa yhtäkään asiakasta pidettyä.

Minä: Oijoi. Millaisia odotuksia sinulla sitten on ohjauksesta? Miten haluaisit meidän työskentelevän?

Jess: Pääpaino olisi tietysti asiakkaissani, haluaisin puhua heidän ongelmistaan ja varmistaa, ettei minulta ole jäänyt mitään huomaamatta, koska olen vastavalmistunut, mutta ohjaus olisi tärkeää myös itseni kannalta, jotta voin puhua jollekulle, jos työ alkaa tuntua liian raskaalta.

Minä: Juuri niin. Tämä työ voi ottaa todella koville, joten kerro vain mistä tahansa, mikä mieltäsi painaa, oli se sitten kuinka pieni

asia hyvänsä. Minäkin tapaan omaa ohjaajaani kerran kuussa juuri siitä syystä. Haluaisitko kysyä vielä jotain ennen kuin aloitamme, jos sinulle siis sopii aloittaa heti tänään?

Jess: Aloitetaan vain. Kiitos, ja ei, ei ole mitään kysyttävää.

Minä: Hienoa. Teen samalla muistiinpanoja ja äänitän tapaamisemme kännykälläni, jotta voin litteroida pätkiä keskustelustamme siltä varalta, että minulta on jäänyt jotain huomaamatta tai haluan nostaa esiin jotain, mitä pidän oleellisena. Sopiiko se sinulle?

Jess: Minulla ei ole mitään salattavaa.

Minä: Hienoa. Kertoisitko ihan ensiksi hieman taustastasi, perheestäsi, koulutuksestasi ja sen sellaisesta.

Jess: Olen neljästä lapsesta nuorin, ainoa tyttö. Meillä on sama äiti, mutta kolme eri isää, vaikka me kaikki olemme perineet mutsin punaiset hiukset, mikä on aika outoa nyt kun miettii, ei ole aikaisemmin tullut mieleen. Mutsi värjää hiuksensa vaaleiksi, joten ei sitä... anteeksi. Kaksoset, Mick ja Tony, ovat minua kymmenen vuotta vanhempia, nyt 36. Will on lähimpänä minun ikääni, viisi vuotta vanhempi. Hän on nyt... hän on 31. En tajunnutkaan, että hän on jo kolmikymppinen... tai siis tiesin sen, mutten oikeastaan... me emme ole olleet yhteyksissä pariin vuoteen, mutta olimme läheisiä, kun asuimme vielä kotona. Willillä on ollut tyttöystävä jo pitkään, ja he saivat lapsen viime joulukuussa, hän lähetti minulle kuvan joulukortin mukana. He asuvat naisen äidin luona samassa kylässä, missä kasvoimme. Anteeksi, onko tämä liian yksityiskohtaisesti kerrottua?

Minä: Ei ollenkaan. Jatka vain.

Jess: Siinäpä se aika lailla olikin, jos ei mutsia lasketa. Soittelemme kerran kuussa. En ole nähnyt häntä sen jälkeen, kun muutin pois kotoa ja lähdin Lontooseen kymmenen vuotta sitten.

Minä: Kiitos, Jess. Haluaisin seuraavaksi tietää, miksi päätit ryhtyä terapeutiksi.

Jess: Aivan, toki. Perhejutut ovat yhtä kidutusta.

- Minä: Voimme puhua niistä, jos koet sen tärkeäksi, mutta tänään haluaisin kuulla mahdollisimman paljon taustastasi.
- Jess: Niin, aivan. Anteeksi.
- Minä: Ei tarvitse pahoitella. Kerroit, että työskentelit aikaisemmin tarjoilijana?
- Jess: Kyllä, olin tarjoilija monta vuotta... se oli sietämätöntä! Ruokaa viskeleviä lapsia, tyynejä vanhempia ja turisteja, jotka eivät osaa englantia tai sekoilevat maksujen kanssa, ja palkka on ihan paska. Yritin löytää jotain uutta, jotain vähän haastavampaa, ja olen aina halunnut auttaa muita. Uskoin, että osaisin suhtautua ihmisiin myötätuntoisesti.
- Minä: Juuri empatiakyky yleensä ohjaa ihmisiä tähän ammattiin. Itse asiassa moni terapeutti on käynyt ensin itse terapiassa ja tajunnut, että haluavat vaihtaa roolia.
- Jess: Minulle ei käynyt ihan niin, mutta ehkä taustastani on kerrankin hyötyä. Ja rakastan opiskelua, mikä on aika hullua, kun miettii, etten valmistunut mistään koulusta.
- Minä: Joskus oikea aika tulee vasta myöhemmin. Olet onnekas, kun olet löytänyt oman kiinnostuksenkohteesi näin nuorena.
- Jess: Ei 26 kovin nuorelta aina tunnu.
- Minä: Voin kertoa, että se on. Siirrytään sitten asiakkaisiisi. Olen ollut tässä työssä jo pitkään, mutta muistan, kuinka vaikeita ensimmäiset vastaanotot voivat olla.
- Jess: Niin kai, mutta pidän tästä työstä todella paljon ainakin tois-
taiseksi.
- Minä: Onko ollut mitään haasteita, joista haluaisit kertoa?
- Jess: Yksi asiakas tuntuu hankalammalta kuin muut. Hän on kovin nuori, vasta kuusitoista. Hänen lääkärinsä antoi hänelle lähetteen terapiaan, koska hän käyttäytyi huonosti koulussa, alkoholiongelmia varmaan. Hän oli ensin pomoni vastaanotolla, mutta ei pitänyt miehestä lainkaan, ei mikään ihmekään kyllä, joten pomoni siirsi tytön minulle. Viimeinen oljenkorsi ilmeisesti.
- Minä: Oletko jo tehnyt alkuarvion?

- Jess: Olen... yritin ainakin, mutta hän on niin vihainen... niin, vain vihainen.
- Minä: Pelkäsitkö oman turvallisuutesi puolesta?
- Jess: En todellakaan! Ei mitään sellaista, mutta minua harmittaa hänen puolestaan. Muistan, millaista oli olla kuusitoista, kuinka epäreilulta kaikki voi tuntua. Haluaisin sanoa hänelle, että se helpottaa kyllä eikä tunnu ikuisesti tältä, mutta eihän sitä koskaan tiedä. Olisi typerää lupailla jotain sellaista.
- Minä: On ehdottomasti hyvä validoida hänen tunteitaan ja tunnustella hänen vihaansa ja sitä kautta hieman myös omia tunteitasi. Uskon, että se rauhoittaa häntä, mutta sinun pitää olla toki tarkkana.
- Jess: Pidän huolen, että kaikki sujuu ”oppikirjan mukaan”.
- Minä: Hyvä niin, mutta tarkoitin, että voit puhua minulle täysin vapaasti. Kuulostaa siltä, että hän nostaa sinun omia vaikeita kokemuksiasi pintaan.
- Jess: En usko.
- Minä: Kuvitellaan, että minä olen asiakkaasi ja istun tässä edessäsi. Mitä haluaisit sanoa hänelle?
- Jess: Haluaisin kai sanoa, että on ihan okei olla vihainen. Kuka tahansa olisi hänen tilanteessaan. Aikuiset hänen ympärillään kohtelivat häntä väärin. Luuletko, että sen sanominen menisi jonkin rajan yli?
- Minä: En. Entä sinä?
- Jess: En, mutta entä jos hän ei tule enää takaisin? Sitten en voi koskaan sanoa sitä hänelle.
- Minä: Se on hänen päätöksensä. Hän ei ole sinun vastuullasi.

Karen

Maanantai, 5. joulukuuta 2016 (iltapäivä)

”**T**oivottavasti en nyt puhunut sivu suuni.” Postin nainen ojentaa minulle kuitin. ”Ajattelin, että sinä ja Mark haluaisitte tietää.”

Nainen on varmasti palvellut minua tuhansia kertoja vuosien saatossa, jokainen postimerkki ja paketti on kulkenut luisevien käsien kautta naisen kylpiessä kylän juoruissa ja välittäessä niitä eteenpäin, mutta en kuollaksenikaan muista hänen nimeään. Hän on sen tyyppinen ihminen, jonka kanssa minun olisi tuskallista viettää aikaa, jos näkisimme missä tahansa muussa ympäristössä, eikä minua yhtään huvita jatkaa tätä yksipuolista keskustelua. Avaan käsilaukkuni ja tungen paperilapun sinne.

”Kuolla kupsahti pubin ulkopuolelle”, nainen ilmoittaa laskiesaan vaihtorahojani. ”En tiedä pitääkö se paikkaansa, mutta joku sanoi, että hän makasi ihan keskellä tietä. Autot vain kiersivät ohi. Eikä kukaan pysähtynyt! Voitko kuvitella? Hautajaiset ovat varmaan ensi viikolla, ei sillä että sinä sinne...”

”En niin”, vastaan katse naisen silmissä. ”Me emme mene sinne.” Otan setelin vastaan, mutta kolikot luisuvat ja putoavat poukkoillen väliimme. ”Anna vain olla! Minä voin kerätä ne.”

Hapuilen karanneita vaihtorahojani rahankeräysrasioiden ja joulukorttien lähetyspäivälappusten lomasta ja puristan kylmät

Huimaava romaani, joka pitää lukijan jännityksessä.

– The Sun

Liikaa valheita on vangitseva psykologinen trilleri valheista, joita kerromme toisillemme, ja valheista, joihin haluamme uskoa itse.

Vuosia sitten koulutyttö Jess Tidy esitti opettajastaan Mark Wintersistä shokeeraavan syytöksen. Vaikka Mark vakuutti syyttömyyttään, seuraukset olivat karut. Mark tuomittiin vuosiksi vankilaan.

Läpi koko painajaisen Karen Winter seisoi miehensä rinnalla lujasti päättäneenä suojella perhettään. Nyt kymmenen vuotta myöhemmin Jess on palannut, ja totuus tuosta yöstä alkaa vihdoinkin paljastua.

Amanda Reynolds pitää lukijan tiukasti otteessaan läpi yllättävien juonenkäänteiden. Juuri kun luulit tietäväsi totuuden...

Jos tv-draama Liar tempasi sinut mukaansa – ja olkaamme rehellisiä, ketä se ei olisi – nautit suunnattomasti Amanda Reynoldsin romaanin juonitteluista, käänteistä ja petoksista.

– CultureFly

AMANDA REYNOLDS on englantilainen kirjailija, joka teki läpimurtonsa vuonna 2017 ensimmäisellä teoksellaan *Liian lähellä*. Menestyskirjasta on tehty Viaplaylle kuusiosainen tv-sarja *Close To Me*. Lisäksi Reynolds on viimeiset vuodet opettanut luovaa kirjoittamista Cheltenhamissa, Englannissa, ja hän asuu Cotswoldsissa miehensä ja kahden lapsensa kanssa.

Reynoldsin toinen psykologinen trilleri *Liikaa valheita* oli niin ikään menestys Englannissa, ja kolmas trilleri *The Hidden Wife* ilmestyy suomeksi keväällä 2024.

minerva

84.2

Kansi: Jatta Hirvisaari/
Taittopalvelu Yliveto Oy

www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-819-3

